

[Lilli Gyldenkilde]

vedet kunne komme til at fungere. Vi ved alle sammen herinde, at sådan ser *det* ud.

Nu er den imidlertid ved at fungere, der er ved at komme job, og så har man altså i en arbejdsløshedssituation råd til at sige, at nu skal vi ikke have den mere.

Når jeg spørger ministeren, hvad der så skal ske, får jeg nogle rørende forklaringer om, at nu skal amter og kommuner mere ind i disse ting, så man ude i lokalsamfundene kan få mere indflydelse, og så får jeg at vide, at idrætsforeninger, spejderbevægelsen, almennyttigt boligbyggeri, og hvad det ellers var, skulle have nogle muligheder for at komme ind. Det skal bare ikke hedde jobskabelse mere. Ja men der stod jo præcis det i jobskabelsesloven, at det var nogle muligheder, det offentlige skulle have for at sætte nogle job i gang; det var meningen, og nu får vi så at vide, at nu skal man skære ned. Der er kun 230 mill. kr. tilbage. Resten skal kommuner og amter selv betale. Det er det svar, vi har fået her.

Så har man samtidig lavet det ene forlig efter det andet, der har betydet beskæring af bloktilskuddene, og nu trækker man også 4½ mia kr. – eller hvor meget det nu bliver – hjem fra kommunerne, sådan at de ikke har penge til at sætte beskæftigelse i gang. Så kan man herinde vaske hænderne og sige: ja men det er da kommunernes skyld, at vi ikke får noget sat i gang. Det er lidt grotesk, at det er på den måde, disse ting skal foregå.

Det var det ene, jeg ville sige, og så vil jeg sige, at vi i øjeblikket får mange ting sendt fra forskellig side. Jeg står her med nogle artikler og med nogle henvendelser fra folk, f.eks. fra Landsforeningen Danske Anlægs-gartnermestre, som det er lykkedes at få 250 personer i gang efter jobskabelsesordningen, hvoraf de 35 pct. har fået varige arbejdspladser. Jeg står med en henvendelse fra andelsboligforeninger i Århus og omegn, som det også er lykkedes at få sat nogle job i gang for unge mennesker, men de bliver nu også kastet væk. Og jeg står med en overskrift fra Politiken fredag den 26. oktober. Politiken har gjort sig den ulejlighed at ringe rundt og undersøge, om der er nogle små virksomheder, som kommer i klemme ved det her, og man kan referere, at et par hundrede virksomheder landet over kan blive tvunget til at lukke. De har haft mulighed for at prøve at starte noget privat jobskabelse, og der er tale

om mange forskellige ting: små kobberværksteder, små stearinlysfabrikker osv., i hvert fald mange små virksomheder, som har sat nogle mennesker i arbejde, men de får nu ikke lov til at prøve at gøre det til den arbejdsplads, som de havde håb om. Det er ikke en god måde at gøre tingene på at komme og sige bagefter: ja men nu skal kommuner og amter have større indflydelse på det her, og så må de godt samarbejde med de små virksomheder. Det bliver en hurlumhej, og det bliver ikke til at finde ud af at have med at gøre for almindelige mennesker.

Men det værste er, at der er en del unge mennesker, som har fået job efter dette, og som er i den klemme, at de hverken aner ud eller ind. Der bliver skabt en usikkerhed uden lige, ikke alene for de unge mennesker – det er selvfølgelig det værste – men også for amter og kommuner, som ikke aner deres levende råd.

Jeg står også med et dokument, vi har fået tilsendt ovre fra Odense, og som viser, at man simpelt hen har sagt nej til nogle projekter, da der i øjeblikket er så stor usikkerhed med hensyn til, om man overhovedet får penge til at køre noget videre.

Kommunerne siger i øjeblikket: vi tør ikke gå i gang med noget som helst, for vi ved ikke, hvad resultatet bliver af det, der foregår inde i folketinget. Og det kan de jo have ret i, for det ved vi andre såmænd heller ikke på alle områder.

Der er en anden ting, som også skal siges i denne forbindelse, og det er, at man i forbindelse med dette forlig har talt meget om, at vejledningssektoren nu virkelig skulle op at stå, for nu handlede det om, at arbejdsformidling og vejledere skulle gøre noget, ikke alene for de unge, men for alle de langtidsløse, som skulle ind at have uddannelse.

Ja men glemmes skal det da ikke, at det ikke er mere end et halvt år siden arbejdsmarkedsudvalget stod på den anden ende, fordi der skulle skæres ned i arbejdsformidlingssystemet, og sandheden er, at i øjeblikket er det erhvervsvejlederne, der bliver sat fra jobbet. Hvem skal så påtage sig disse ting? Det er hovedløst, det, der foregår.

Med hensyn til uddannelsessiden står jeg også med nogle dokumenter her, og nu ser jeg, at undervisningsministeren er her, så vil jeg godt bede ham om at lytte godt efter.